

[Ebba Strange]

med voldgift og mægling og international domstol, kan vi heller ikke være forpligtede i forhold til det land over for § 53 i traktaten. Så alt i alt mener vi, at der er gjort et godt og grundigt stykke arbejde, og vi støtter gerne ratifikationen.

Kirsten Madsen (FP):

Så behandler vi i dag beslutningsforslag nr. B 48, og det er da rigtigt, at tvister bør bilægges ved fredelige midler i overensstemmelse med FN-pagtens retfærdighedsprincipper og folkerettens principper. Det er da også rigtigt, at organisationernes ret til egne forslag og ændringer i aftaler og muligheder for at deltage aktivt i beslutningsprocesserne er en god situation, og de skal også gøre det på lige fod med staterne. Men jeg mener, at vi må tage et forbehold på samme måde som ved Wienerkonventionen.

Danmark anser sig ikke for bundet af bestemmelserne i traktaten med hensyn til, hvordan den i artikel 66 fastlagte bilæggelsesprocedure foregår. Formålet med et sådant forbehold vil være at afskære andre lande fra at påberåbe sig de i konventionen omhandlede ugyldighedsgrunde over for Danmark, medmindre de er villige til at følge konventionens bestemmelser om bilæggelse af tvistigheder.

Samordnede retsregler vil tjene De Forenede Nationers formål og de folkeretlige grundsatninger, der indeholdes i FN-pagten, og sikre vilkårene for fredeligt mellemfolkeligt samarbejde. Dette gælder dog ikke den udstrakte multilaterale bistand, der i virkeligheden undergraver FN-pagtens hensigt, nemlig en udstrakt frihed til selv at bestemme over egne indre anliggender, og da der yderligere står i bemærkningerne om en dansk tiltrædelse af konventionen, at det ikke skønnes at indebære konsekvenser for statsfinanserne eller for den statslige administration, vil jeg da lige bemærke, at det i hvert fald har fået konsekvenser for den danske finanslov. De danske økonomiske bidrag til FN bliver ikke fuldt ud brugt til fredsbevarende formål, men i endog meget vid udstrækning som magtmiddel til at blande sig i udviklingslandenes indre anliggender, hvilket er direkte undergravende for disse befolkningers selvbestemmelsesret og frihed og desuden sig imod formålet med konventionen af den 21. marts 1986. Derfor bør det sikres, at de

danske økonomiske bidrag udelukkende bliver brugt til de oprindelige formål, og jeg vil mene, at dette skal være en betingelse i forbindelse med ratifikationen af den danske tiltrædelse af konventionen, fordi traktater skal overholdes, som det siges så smukt.

Der tales om betydningen af at fremme kodifikationsprocessen eller – som det også siges – fremme samordningsretsvæsenets progressive udvikling på universelt plan via folkeretten og reglerne vedrørende traktater mellem stater og internationale organisationer. FN's medlemstal er nu nået op på 184 stater, dvs. 5 mere end for blot ét år siden, og hvordan kan man sikre, at alle FN's 184 medlemsstater opfylder de traktatlige politiske processer og forpligtelser, når kun 20 stater hidtil har tiltrådt denne konvention ud af 184 mulige? Gælder reglerne kun for Danmark? Og hvorfor haster det så meget med at ratificere denne nye konvention, når Danmark i modstrid med konventionen blander sig i andre staters indre anliggender? Er det udelukkende 20 lande ud af 184, der skal betale hele gildet internationalt for at sikre fredsbevarende fremskridt?

Fremskridtspartiet vil alligevel gå positivt ind i den kommende udvalgsbehandling.

Jørgen Estrup (RV):

I realiteten er der her tale om en slags grundlov for samarbejdet mellem stater og organisationer, og for alle i denne sal, der føler, at dette samarbejde er ganske afgørende for at skabe en verden med rimelige muligheder for at løse konflikter og med et positivt perspektiv for den fremtidige udvikling, er det en vigtig sag. Derfor kan jeg også med god samvittighed sige, at vi fra radikal side meget gerne støtter det arbejde, der nu er sat i gang.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg skal blot udtale, at Kristeligt Folkeparti fuldt ud kan tilslutte sig beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Kirsten Madsen (FP):

Hr. Jørgen Estrup havde en bemærkning om, at vi gerne vil løse konflikter. Det vil vi også gerne, men jeg kan ikke rigtig se, at der er så mange muligheder for det, når det kun er 20 lande ud af 184, der har ratificeret konventio-